

К 67/68/Д 26

120000867963

25 ГОДИНИ

ЗАВОД "ЛАТЕКС" БЯЛА

~~K 1988~~
~~4/1~~
~~N 437.7~~

ЗАВОД "ЛАТЕКС" - гр. БЯЛА
=====

25

ГОДИНИ

ЗАВОД "ЛАТЕКС"

(1963 - 1988)

1988 година
Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000867963

147428

У 67/68
926

В подготовка на материалите и снимките взеха участие:
инж. Никодим Трифонов, Йорданка Шишманова, Керанка Станчева,
Пенчо Георгиев.

ИНЖ. НИКОДИМ ТРИФОНОВ

Ч Е С Т И Т

Ю Б И Л Е Й !

В своето историческо развитие град Бяла винаги е заемал място на средишно селище в района на долното поречие на река Янтра. До 9.IX.1944 год., гр. Бяла е изпълнявал административно-обслужващи функции. За околните села той е бил едно по-голямо селскостопанско селище в района, със слабо развито занаятчийство.

Еднаквата отдалеченост на по-силно развитите в икономическо отношение градове Русе, Велико Търново, Горна Оряховица и Свищов са оказвали влияние в развитието на гр. Бяла, както преди, така и в първите години след 9.IX.44 год.

Икономическият подем в града започва в началото на 60-те години с едно закъснение от десетина години от развитието на околните градове време, през което освобождаващата се работна сила при кооперирането на селското стопанство, интензивно мигрира към изпреварилите в своето икономическо развитие градове.

През 1961 год. гр. Бяла е посетен от др. Тодор Живков. На митинга за посрещане първият ръководител на партията и държавата, населението поставя едно искане. В града да се създадат работни места, отговарящи на нуждите му. Отговорът е конкретен и положителен. Бележани, ние знаем кой въпрос Ви вълнува. Бъдете сигурни и спокойни. В близките години във вашият град ще запустат комини. И действително още през следващите години запустиха комините на няколко нови предприятия.

За днешният завод "Латекс" се заговорва в края на м. май 1963 год., когато градските ръководства поставят въпроса пред ОК на БКП и ОНС - Русе, да се изнесе някаква производствена дейност от русенските предприятия в гр. Бяла.

Със заповед № I-H-162 от 30.V.1963 г. на Промислово управление при ОНС - гр. Русе се разпорежда каучуковата дейност на завод "Петър Караминчев" - Русе да се пренесе в гр. Бяла.

През втората половина на м. юни е назначен първият работник на днешният завод "Латекс". В началото на м. юли са назначени още пет работника, които са изпратени в завод "П. Караминчев" Русе да се подготвят за приемане на каучуковото производство в Бяла. По същото време са назначени други шест работника, които се занимават с преустройство на предоставеното от Промкомбинат "Бойка" помещение за настаняване на каучуковото производство.

Периода юли-август 1963 год. е време за подготовка на предоставеното помещение за каучуко-преработващата дейност, пренасяне и монтиране на първите каучукопреработващи машини, подвързване сградата и машините с ел. енергия, пара, вода и канал.

На 5 септември е произведена първата продукция (лабораторни маркучи, гумени колела за детски колички и гумени изтривалки) с която продукция малобройният колектив манифестира пред беленската общественост на 9-ти септември.

Преди 25 години тези тридесет годишни ентузиастични не са имали нищо друго, освен голямото желание и твърдата увереност и амбиция, и подкрепата на партията, колкото може по-бързо да разкрият работни места, така необходими за онова време за грц Бяла и района, за спиране миграцията на населението.

До средата на 1969 год. каучукопреработващата дейност в град Бяла е участък и цех към завод "П. Караминчев" - Русе. През тези години последователно се изнасят от Русе в Бяла производството на рингове за буркани и нишки за консервни кутии, плондери и плувни шапки, технически, медицински и домакински ръкавици. Тези години бяха време на доказване и утвърждаване на младият работнически колектив, като начало на един съвременен, среден за мащабите на страната, химически завод.

През тези години проблемите бяха много, защото в града нямаше подготвени кадри за каучуко-преработващите професии, нямаше опит, а икономическите ни възможности бяха малки.

Усвояване на производството на уплътнители за консервната промишленост беше един критичен момент, защото от нашата работа зависеше дали ще работи консервната промишленост в България и дали ще се преработят и съхранят плодовете на земята и ние устояхме с цената на много извънреден труд, на много безсънни нощи.

На площадката на текстилното предприятие "Бойка", на която дойдохме нямаше пътища, нямаше канализация. Недостигаха водата и електроенергията. По това време в завод "П. Караминчев" се извършваше модернизация, реконструкция и разширение на производствените мощности и каучуковата дейност трябваше бързо да се изнася в Бяла, затова не ни достигаха и работните помещения.

Налагаше се освен с производствена дейност да се занимаваме с преустройство на помещения, изграждане на водоизточници и водопроводи. Строителство на електропровод и трансформаторна подстанция, строителство на парова централа, мазутно стопанство, мазутопровод и канализации.

Помещенията, които се освобождаваха от текстилната фабрика недостигаха, затова започнахме строителството на подготвителното отделение, а веднага след това и първата производствена сграда (1968 + 1969 год.). Започнаха да недостигат и терените и посегнахме към съседите - цеха за циментови изделия и консервна фабрика.

Специфичните условия на развитие ни научиха на много неща. Продукцията се търсеше и ние трябваше бързо да създаваме нови производствени мощности. Недостигахте времето и затова в извънработно време се включвахме в строителството. Чукахме камъни на ръка (тогава нямаше каменотрошачки), на осветление настилахме пътища, през почивните дни сечахме тополи, копаехме канали и правехме подвързки на канализации и водопроводни инсталации.

Упоритостта и всеотдайнният труд на колектива доказаха неговата зрялост и готовност да поеме сам и ръководи своето развитие.

От 1.07.1969 год. с Разпореждане № 187/27.05.1969 г. на Комитета за стопанска координация, каучуковият цех на завод "Петър Караминчев" беше обособен като ДИП "Латекс" - гр. Бяла.

Този акт на доверие към колектива, израснал чрез преодоляване на много трудности, наложил се със своята жизненост и упорит труд, ни даде нови сили и ентузиазъм за още по мащабно развитие.

Заредиха се месеци и години на търсене на нови производства. Провеждаха се разговори и консултации в колектива, с отраслевите ръководства и с местните и окръжни партийни и държавни органи и така се стигна до изграждане и утвърждаване на производствената програма на завода. На база на същата беше разработен идеен проект за Модернизация, реконструкция и разширение, който беше приет и утвърден с Решение № 266 от 28 декември 1973г на Бюрото на МС.

За разширението на завода с Разпореждане № 305 от 11 май 1973 г. на Бюрото на МС се прекрати дейността на Консервна фабрика "Бойка", като терена и сградовият фонд се предадоха на завод "Латекс". За същата цел с разпореждане № 301 от 28 април 1972 г. на Бюрото на МС се предаде необходимата земя от Аграрно-промишленият комплекс - гр. Бяла.

Едновременно с изясняването и утвърждаването на производствената програма, осигуряване терен за реконструкция и разширение се правеше проучване за доставка на оборудване и се извършваше проектиране на завода.

Копката за МРР на завода беше направена на 24 октомври 1975 год, с което се сложи началото на нов етап в развитието на същият.

Модернизацията, реконструкцията и разширението дадоха нов тласък в развитието му. Ние добре преценявахме, че МРР не трябва да пречи на изпълнението на производствената програма или временно да задържат неговото развитие. И този подход беше правилен. Ние запазахме високият и устойчив темп на развитие и през годините на модернизирание и реконструкция.

Двадесет и пет години не са много в развитието на едно предприятие, но те са почти всичко за човека, чийто оптимална трудова дейност е 25 години.

Успехите на завод "Латекс" през тези години се дължат преди всичко на единството и сплотеността на ръководството и колектива, но това, че проявите и стремежите за единство, сплотеност, високи темпове на развитие, другарство и доверие се подхранваха и стимулираха, а бездалието, безотговорността и

всячки негативни прояви се стремяхме да отстраним или ликвидираме навреме, доколкото това ни се отдаваше.

Считаме, че традицията в завода да се подпомага строителството, изграждането на новите производствени мощности и социалната програма на колектива с прякото участие на членовете на същият оказва положително въздействие.

Създаването на строителна група и група за изработка на нестандартно оборудване още от първите години на завода, дават възможност много въпроси да се решават бързо и оперативно, без да се губи време за преодоляване на бюрокрация и съгласувания.

Решаването на въпросите за осигуряване на завода с парна пара, електроенергия, съгъстен въздух, транспортно обслужване, освобождават същият от зависимост и му дават възможност сам да решава темповете на своето развитие.

Зачитане правата на работниците, служителите и специалистите, съобразяване с тяхното мнение, предложения и самочувствие, независимо от нивото, което заемат ни помага много в изпълнение на общите задачи.

Изграждането на солидна социално-битова база е едно реално доказателство, че ръководствата на завода живеят с нуждите и проблемите на трудовият колектив, който като обратна връзка се отплаща със своя честен и съзнателен труд.

Движение напред може да има само там, където изпълнението на производствената програма, дозирано се съчетава с модернизирание и реконструирание на производствените фондове и бързото внедряване на новооткритията в практиката.

Зачитайки тези основни изисквания в навечерието на своята двадесет и пета годишнина, 1400 членният колектив на завод "Латекс" с основание се гордее, че започвайки от нищо за тези двадесет и пет години е съумял да изгради едно средно по мащаби, съвременно химическо предприятие, с добре оформена и налагаща се на вътрешния и международния пазар структура.

Започвайки своето начало без нито един специалист по каучукопреработващите професии, с неподготвени изпълнителски кадри, сега в завода работят над 40 специалисти висше образование, над 450 специалисти със средно образование, 28 от най-добрите и дългогодишни работници са орденоносци, а 60 са

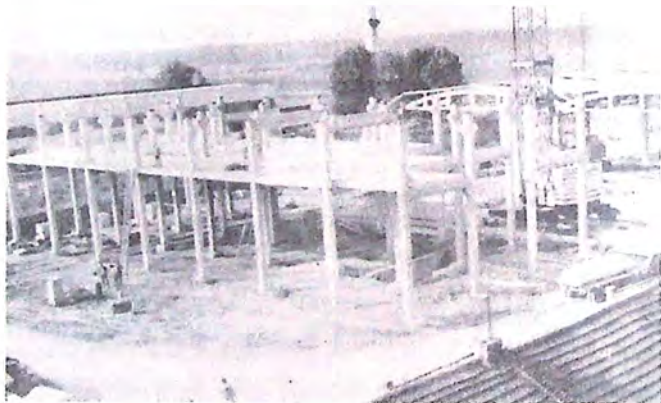
отличници на МХП. Авангард на трудовият колектив е 19 членната заводска партийна организация.

В същото време ние не забравяме, че в своето развитие сме пропуснали не малко производствени възможности, че не всичко сме свършили както трябва, но никога не е било под достойнството ни да виждаме и отчитаме своите грешки и да се учим от тях.

Високите темпове на развитие, колектива на завод "Латекс" дължи преди всичко на грижите и безрезервната подкрепа на Общинските, Окръжните и Областни комитети на БКП и Народни съвети, на горестоящите ведомствени организации.

Да е честят двадесет и пет годишният юбилей на ветераните, на специалистите и ръководителите, на всички трудови хора от завод "Латекс". Да са живи и здрави, за да ее множат в идните години успехите му.

13 юни 1988 год.

Изграждане на завод "Латекс"

инж. БОРИС ЛАМБЕВ

ПОВОД ЗА

РАВНОСМЕТКА

Успехите, които постигна колективът на завод "Латекс" през своето 25-годишно съществуване са успехи и на стотиците комунисти, обхванати в заводската партийна организация. Тя при всички обстоятелства е съумявала да мобилизира творческите сили и енергия на трудовите хора, да ги сплотява и обединява за ежегодното изпълнение и преизпълнение на научно-техническите и социално-икономически задачи. В челните редици и на най-трудните участъци винаги са били ветераните в производството и комунистите, заредени с идейно-политически и морално-волеви качества.

Основното си внимание комунистите от партийната организация съсредоточават върху проблемите на техническото и технологическо обновление чрез модернизация и реконструкция на основните производствени фондове. Този процес по-нататък води и ще води до изпълнение на всички изисквания на качествено новия растеж на икономиката. Това ни дава увереност, че и за в бъдеще ще намерим най-верния път за оползотворяване на големите възможности на създадената в завода материално-техническа база и кадровия потенциал за осъществяване на глобалната стратегия на партията за ускорен научно-технически прогрес.

Двадесет и пет годишният юбилей е един прекрасен повод за равностметка, повод за изразяване почит и уважение към първите, към всички партийни активисти; които през тези 25 години с комунистическия си жар, благородни амбиции и безпределна вяроност на БКП сплотяваха в борбата за изграждане на социалистическото общество.

САНКА ИВАНОВА

СЪС СТАБИЛНИ ИКОНОМИЧЕСКИ
ТЕМПОВЕ

Многообразни и високоотговорни са задачите, които стоят пред колектива на завод "Латекс" - гр. Бяла.

Така помня завода от 1969 год. - 16 кли - денят на постъпването ми на работа като икономист в планов отдел.

Започнал своята производствена дейност с един цех, с обем около милион, от година на година растеше обема на общата промишлена продукция и то с ускорени темпове - 110-120%, докато през 1988 год. достигна 64200 хлв.

През тези 25 години с разширението, реконструкцията и модернизацията се изградиха седемте производствени цеха с внедрена нова, високоефективна техника и технологии.

Едновременно с производствените корпуси се изграждаха и мощностите със спомагателен характер: Парова станция, Мазутно стопанство, Компресорна станция, РМЦ, Подстанция, Пречиствателна станция и други.

Материално-техническата база на завода се обогати с нови 40 милиона основни фондове.

През тези 25 години икономиката в завода ни се развива динамично. През целият период усилията на специалистите - икономисти, инженери, химици са насочени към ефективно използване на суровините, материалите, мощностите, към усвояване на нови технологии, нови производства. Всичко това се потвърждава от големите ръстове в качествените показатели, които от година на година бележат ръст 110-130%, като: чиста продукция, съвкупна печалба, обществена производителност.

Така, през 1987 год. заводът постигна изпълнение на числата продукция 17 282 хлв, балансова печалба 9529 хлв, съвкупна

печалба - 12 482 хлв, обществена производителност - 15 573 лв.

Продукцията на завода намери приеми на международния пазар. Годишно по първо и второ направление се изнася продукция за около 11 мил. валутни лева.

Не закъсня техническият прогрес и в отчетността на завода. От 1974 год. в счетоводството се заработи с фактурни машини и счетоводни аскоти. От 1984 год. е внедрена високоефективна техника "Роботрон". Внедрена е програма за цялостно отчитане на материалите. Предстои внедряването на програма за пропускна система на завода и отчитане на готовата продукция, и реализацията ѝ.

Върху основата на добрите ни икономически резултати бе осъществено по-нататъшното социално развитие на колектива. Едно-временно с нарастването на обществената производителност на труда растеше и средната работна заплата. За 1987 год. тя достигна 3434 лв - ръст спрямо 1985 год. 122,7%

Общият размер на фондовете със социално-битово предназначение достигна 4240 хлв. От ползуването на обществените фондове на завода годишният доход на всеки член от колектива нараства с около 700 лв.

Когато правим равностметка на постигнатото по години, ние сме задължени да се ръководим от критериите на Юлския пленум. А те изискват да извършим обективна и научно-обоснована оценка на реалните резултати, на плюсовете и минусите, довели до тях.

За годините на Деветата петилетка и до 2005 год. е разработена концепция, която е съобразена с решенията на XIII конгрес и постановките на Декемврийския пленум на ЦК на БКП за качествено нов растеж в икономиката на завода.

За периода 2005 год. се предвижда Общата промишлена продукция да достигне 200 130 хлв чист ръст спрямо 1985 год. - 392%.

Чиста продукция - 55 478 хлв ръст - 523%

Съвкупна печалба - 47 188 хлв ръст - 586%

Средна работна заплата на едно лице да достигне - 7166 лв - ръст - 256%.

С предаването на социалистическата собственост за управление и стопанисване и пълното внедряване на вътрешно стопанската сметка ще се внесе ново отношение към материалната база. Създада се пълна възможност за самозява на отделната личност.

С още по-ускорени темпове ще нараства и се развива пазарната програма и интеграцията на завода, както със социалистическите, така и с капиталистическите страни.

С концепцията се предвижда валутните постъпления по първо и второ направление да достигнат 13 500 хил.валутни лева.

Заводът ще премине на пълно самофинансиране.

Всичко това ще бъде реалност, защото в завода се разчита на будната техническа, технологическа и икономическа мисъл, за изграждане на високо-ефективна структура.

Награждаване на завода с орден "НРБ" III степен

ГЕОРГИ КРЪСТЕВ

СОЦИАЛНО РАЗВИТИЕ

НА

ТРУДОВИЯ КОЛЕКТИВ

Грижата за производството започва от грижата за човека. Това винаги е било ръководно начало в работата на ръководството на завода.

Колективът разполага с много социално-битови придобивки дял за което имат всички работници с личния си принос при изграждането им.

Столовото хранене е организирано в стол - кухня майка и четири столови по цеховете с общо 520 места за хранене. Храна предлагаме по смени на всички работници, която е разнообразна, питателна и евтина, с месо и зеленчуци, които осигуряваме 100% целогодишно от помощното стопанство - животновъдство, зеленчукова градина и оранжерия.

Заводът разполага със собствени жилища за работниците и специалистите - 4 блока със 176 апартамента. В момента се изграждат още две секции към жилищен блок "Латекс-4" със 30 апартамента. Жилищен блок "Латекс-4" е построен със собствени сили и средства, с личното участие на живущите в него, по силата на 32 ПМС и ЦС на БПС.

В непосредствена близост до жилищните блокове е ЦДТ "Латекс" за 150 деца, чрез което осигуряваме спокоен работен ден на работничките-майки.

За осмисляне на свободното време на колектива в близост до завода и жилищните блокове е изградена открит спортна база с лекоатлетически писта комбинирани спортни площадки за волейбол, баскетбол, хандбол и открит басейн. В момента се изгражда закрита спортна база за целогодишно спортуване от членовете на колектива.

Тази база ще се използва за развитие на художествената самодейност до изграждането на Дом на химика.

Краткотрайният отдиш на колектива е организиран в красивия лесопарк "Беленска гора" във вила "Еделвайс", която ежедневно приема колективи и отдели за провеждане на мероприятия по различни поводи - чествуване на празници, именни дни, рождени дни, обучение и други. През лятото вилата се оглася от детски смях и глъч. Организират се четири лагерни смени с деца на наши работници, където възстановяват сили над 180 деца.

Дълготрайният отдиш на море е организиран в две бази на завода в Мичурин и Обзор с общо 240 легла (Мичурин - 60 и Обзор - 180). В Обзор има много добре обзаведена столова с барче. На разменни начала със сродни химически предприятия от ГДР, ЧССР, ПНР разменяме по 30 работници за почивка и по 20 деца за пионерски лагер.

Ежегодно над 60 работници възстановяват здравето си в профилакториуми на АБХП.

Здравеопазването на работниците е организирано в здравната служба в завода с кабинети: стоматология, вътрешни болести, гинекология. В завода имаме първата работническа аптека.

Услугите на членовете на колектива са организирани в битовия комбинат на завода, където се извършват следните услуги: дамска и мъжка конфекция, автосервизни услуги, метални, дърводелски, като последните три са съветски опит "Направи си сам", а тези които не могат сами да си извършат услугите, пускат си поръчки. От отделите в завода се извършват още над 10 вида услуги.

Търговското обслужване е организирано в нов супермаркет, фирмен магазин и магазин за плодове и зеленчуци.

От четири години, колективът е на безкасово изплащане на работната заплата.

Колективът е носител на десет преходни червени знамена за постигнати високи постижения в социалистическото съревнование от национален мащаб, отрасъла и общината. Три пъти е удостояван и награждаван с ордени:

"Н Р Б - I степен"

"Н Р Б - III степен"

"Червено знаме на труда"

Носител е на два Вимпела на МС за постигнати високи резултати в социалистическото съревнование. Носител е на големия

Вимпел на ЦС на БПС "За висока култура на бита и обслужването". Носител е на над 20 флага "Първенец в социалистическото съревнование" по охрана на труда, столовото хранене, помощното стопанство, културата на бита и обслужването, икономия на суровини и материали и други.

Тридесет работници от колектива са носители на ордени, петдесет и седем са носители на значката "Отличник", пет са носители на медали за трудови отличия. Дълъг е списъкът на първенците в социалистическото съревнование, на носителите на техническия прогрес, които не щадят сили и енергия за процъфтяването на завода.

Жилищният комплекс на завод "Латекс"

ТОДОР ЧЕПМЕДЖИЕВ

НА ПОЧТИ

ГОЛА ПОЛЯНА

След посещението на др. Тодор Яйков в гр. Бяла през 1961 год. едно след друго започват да се създават промишлените предприятия в града.

Едно от тях е Каучуковият цех. По решение на Окръжното партийно и държавно ръководства, каучуковият цех на завод "П. Караминчев" - Русе се пренася на гара Бяла.

Тогавашният Промкомбинат "Бойка" престоства част от помещенията на текстилния си цех, за да се сложи началото на каучуковото производство в Бяла.

За ръководител на Каучуковия цех Градският комитет на Партията в Бяла изпраща младият комунист Никодим Трифонов. На него се падна голямата чест и отговорност на почти гола поляна и стари помещения на Промкомбинат "Бойка" да сложи началото на големия завод "Латекс" с промишлена продукция над 64000 хлв, с работници над 1200 души и износ на продукция то I-во и II-ро направление.

Постъпих на работа в цеха като каландрист на 2 юли 1963 год. и веднага с Никола Гаджев, Янко Панталеев, Иван Чахъров и Иван Минков заминахме за Русе в завод "П. Караминчев" където започнахме да опознаваме на практика технологията по преработка на каучука.

Оначало обучението протече във валово отделение; а след това в каландрово, шприцово и пресово отделение.

Докато се учехме в Русе на каучуково производство, в Бяла Ангел Божков, Йордан Цветков и Иван Христов ремонтираха помещенията, пренасяха и монтираха основните средства, които ни се

преотстъпваха от завод "П.Караминчев".

На 5.09.1963 г. пуснахме машините в Бяла. Горд съм, че аз направих първите метри медицински маркучи. Изработвахме още гумички за лимонадени шишета, резина и други.

Всичко, което произведохме от 5 до 8 септември, натоварихме на карусерията на една "Газка" и с гордост показвахме продукцията си на манифестацията на 9.09.1963 г. в Бяла.

Малкият на брой колектив беше много сплотен. Работехме в много случаи в почивните дни. Когато се налагаше, след смяна давахме по 4 часа в строителството, а когато се налагаше прехвърляне на вода и пара се работеше и по 24 часа в денонощие.

Благодарение упоритостта на ръководството на цеха за кратко време беше извършено преустройството на преотстъпените помещения и бяха монтирани смесителния вал, подгревателен вал, шприц ϕ 63 мм, 7-етажна преса, автоклав за вулканизация и две машинки за рязане шайби за лимонадени шишета и уплътнители.

През следващата 1964 г. беше усвоено и производството на плондери и плувни шапки. Увеличи се броя на работниците, нарастнаха и асортиментите на произвежданата продукция.

През 1965 г. беше прехвърлено и усвоено производството на потопателни латексови изделия - медицински, аутопсионни, технически и домакински ръкавици, предпазители за пръсти и други.

Започна и ново строителство. През 1966-67 г. е построена първата нова сграда - химикалната, където се извършва съхранение, изсушаване, пресяване на пълнителите, дозиране и валцоване на каучуковите смеси.

През септември 1969 г. влезе в експлоатация първият производствен корпус за каучукопреработване. Същата година Каучуковият цех се обособи в самостоятелен завод, който нарекохме "Латекс".

Предприятието се развива с ускорени темпове. От 1975 г. започна генералната модернизация, реконструкция и разширение на завода. Оформиха се цехове за производство на каучукови изделия, за пеногума, за потопателни изделия, за изолационни материали и лепила и други. Оформиха се и спомагателните отделения.

Още през настоящата година ще бъде завършена газификацията на парова централа, ще продължи реконструкцията в цех 104, цех 101 и цех 103.

Ще се умножат и социално-битовите придобивки на колектива, който вече прие собствеността на машините и съоръженията и отстоява девиза "Заводът е наш - стопаните сме ние!"

Първите сгради, в които е започнато каучуковото производство в Бяла

КЕРАНКА СТАНЧЕВА

ПОГЛЕД НАЗАД

Със завод "Латекс" са свързани едни от най-хубавите ми спомени. Тук дойдох 18 годишна и започнах трудовия си стаж, който продължава вече 24 години. През това време заводът се променяше пред мене, от малкото цехче с неуютни помещения и никакви социални придобивки до сегашния голям завод, служещ за еталон в системата от химически предприятия и страната.

В завода започнах работа след завършване на средното си образование, като работник-опаковчик. Тук получих първите си трудови навици. След това учих Техникум по индустриална химия и станах лаборантка. По-късно от VI.1969 г., когато бившият цех беше обявен като самостоятелно предприятие - завод "Латекс", изпълнявах длъжността "Личен състав" и учих задочно ВФСИ "Д.Пенов" гр. Свищов, след което заемам длъжността н-к Административен и социално битов и Контролен блок.

Още от първите години започнахме бригадите, защото за да се прокарат първите пътища в района трябваше да се чукат камъни; за да се иззида сграда трябват строители, а разпределено между членовете на колектива бе по-лесно изпълнимо, всеки намерише мястото си. Затова всеки се гордее и казва: "построихме детска градина за децата от завода, построихме цех 102, Пречиствателна станция, Разпределителна подстанция, Парокотелно, Воден блок, вилата на завода, Търговския комплекс, Открития спортен комплекс, пътищата, Административната сграда и други".

Знам, че като мина покрай парка на Спортния комплекс мога да кажа: "Това дърво съм го засадила, колко много е пораснало!?" Гордост е когато сред многото човек може да намери себе си.

Така е и когато кажат, че имаме хубав Търговски комплекс, макар и недовършен, Детска градина, Столова и други. Респективно виждам в спомените си момента, когато зидах стена в Здравния комплекс или когато бъркахме бетон и перлит на различните строителни обекти в завода.

Едно знам, че тук всичко това ми е скъпо и за себе си знам от кого какво мога да очаквам, както в служебните, така и в личните отношения, но няма да забравя времето, когато работих като работничка и за мене вечно ще остане уважението към хората, които са в производството, защото тук човек може да чуе истината както за себе си, така и за тия, които го ръководят.

И така, след тия 24 години може да се пише много, но в бъдещето виждам един хубав и голям завод, който по закона на живота за вечното движение винаги е в крак с времето, в което живеят работниците и специалистите, работещи в него.

Детска градина "Латекс"

ИОРДАН ТОДОРОВ ЦВЕТКОВ

БЯХ ТАМ, КЪДЕТО

ИМАШЕ НУЖДА!

От с. Долна Студена излязох на 14 години. Тогава влака на гара Бяла се пълнеше и изпразваше от долностуденчени. Нямаше работа на село и много мъже работеха по поддръжката на железопътните линии в Горна Оряховица, Плачковци, Кръстец, Върбаново...

След време се наложи дом да създавам и къща да строя. Когато река Янтра придойдеше ми заливаше двора на село. И си рекох, гдето ще строя на село, по-добре да е на гара Бяла, близо до влака, близо до рейсове. Заработих като даракчия в Текстилният цех. Нямаше редовно работа и заплашането - никакво.

Един ден в началото на месец юни в Текстилният цех дойде Никодим Трифонов с двама-трима души. Оглеждаха помещенията, които Текстилният цех трябваше да освободи за започване на каучуково производство. Тогава и хабер си няхах от каучуци. Можех да лепя само гумите на колелото си. Подпитах ще има ли редовно работа. На 2 юли 1963 г. започнах работа като строител в Каучуковия цех. След няколко дни дойдоха Иван Чакъров, Иван Христов и няколко пенсионери. Започнахме ремонт на помещението, които ни бяха предоставени от Текстилна фабрика.

Все по това време в цеха постъпиха още 5-6 души, които заминаха в завод "Петър Карминичев" - Гусе да усвояват каучуковото производство. Тогава бяхме на шестдневна работна седмица, а в неделя всички и строители, и работниците, които овладяваха каучуковото производство в Гусе работехме по ремонта на помещенията.

Не мога да забравя първите моменти, когато копаяхме и излипахме фундаменти на първия вал, на първия шприц, на първата преса, на първия автоклав, на първата машинка за рязане на

шайби, на машината за обрязване на рифелован маркуч. Не мога да забравя учредителното събрание на профсъюза и на 9 септември 1963г. на който манифестирахме с нашето първо производство.

Голяма радост беше за всички ни, когато пускахме в действие нови машини и идваха нови хора, и трудовия колектив се увеличаваше.

Най-напред работех като строител. След това станах автоклавист. Янко Тентенеев ме научи как да зареждам тавите, колко време да държа продукцията в автоклава. Най-дълго съм работил като каландрист и сега съм на същата работа. Като работник в завод "Латекс", където имаше нужда, там бях.

Работехме в производството, след което с песни и весели шегички давахме трудът си в строителството.

Имахме добър организатор и ръководител, отначало началник на Каучуковия цех, а след това директор на завод "Латекс" - Никодим Трифонов.

Първият трафопост в Каучуковия цех

АНГЕЛ БОЖКОВ

НЕ СЪМ ДОШЪЛ

НАГОТОВО!

През 1963 год. постъпих на работа като строител в ново-сздадения Каучуков цех. Отначало ремонтирахме помещенията и монтирахме машините, пренесени от завод "Петър Караминчев" - гр. Русе. После ми предложиха да започна работа на шприц-машина. Аз приех, въпреки че ми беше трудно. Обучавахме ни един работник от завод "П. Караминчев", който беше работил 10 години все тази работа. Той ми каза, че от мен ще стане добър шприцър. И ето 25 години работя все тази работа. Най-напред имахме един шприц, после станаха седем. Много хора съм обучил в производството на маркучи. Минават и заминават... аз оставам на любимата си работа.

В първите години от създаването на Каучуковия цех Никодим Трифонов ни казваше: "Тук ще стане голям завод. Ще се построят 12 корпуса..." Сега това е реалност.

Тогава работехме всички. Нямахме началници и чиновници. Директорът запред, ние отподире. Помня с него заедно ковахме тачки на покрива на първите канцеларии.

Спомени много, но помня една неделя Никодим Трифонов дойде у дома и ми каза: "Ангеле, хайде да отидеш да стовариш един камион смеси". Аз отидох и така работих три месеца. До обяд на смяна, след обяд в строителството. Имахме баня и се миехме във варели. Като си отидехме и чарифите почерняваха.

През 1969 год., когато се отделихме от завод "П. Караминчев" др. Н. Трифонов стана директор и на вратата на кабинета му поставиха надпис "Директор". Все по онова време беше, един работник го запита: "Как ще казваме сега: началник или директор".

и. Трифонов се усмихна и му каза: "Както 'искаш..."

Обичам работата си и като се залисам в нея не усещам как времето отлита. Помня една вечер бях трета смяна (но каква смяна беше тогава от един човек). Към три часа идва пожарникара и се чуди с мен. Аз трябваше да работя до три часа, а си отивах след четири.

Хубаво беше тогава, весело. Може би съм бил млад...

Измъчват ме годините, които се наредиха. Чудя се като изляза в пенсия, как ще се помиря с прекратяване на работата си.

В това предприятие не съм дошъл наготово, а сами сме си го съждали.

ЙОРДАНКА МИРОНОВА

ЕЖЕДНЕВИЕ

Неспокоен и забързан
поглъща те и тоя ден,
с тревоги пълен и проблеми,
не един неразрешен.

Планът все нещо изостава,
снабдяването не върви,
и пак авария голяма.
А време, хора и пари ...

Ще трябва пак да се навакства
пропуснатото от преди.
На помощ трудова бригада
във цеховете изпрати!

И греят зиданите с радост
многоетажни домове,
новата административна сграда,
цеховете - едно, две, три...

Спортната младежка зала,
приветливия детски дом,
новата търговска база,
поликлиника, аптека, стол!

Неуморен, вечно търсещ
и неугасващ човешки дух!
Ще стигне ли за твоя полет
един обикновен живот?

При всяко мъничко съмнение
дай от своите мечти
на идващото поколение
нека то да продължи!

И иска ми се да приветствам
съграденото за четвърт век!
Достойно, гордо, по човешки
прегръщам Вашия завет!

м. II. 1988 год.

Бригада при изграждането на завода

НЕВНА РАДЕВА

НЕ МИ Е ЗА

НАДНИЦАТА

По обяд вървах към административната сграда на предприятието. Беше ми приятно. Отивах при директора, където трябваше да се съберем работниците с най-дългогодишен стаж в завода. Тази година ще чествуваме 25 годишния юбилей от създаването напредприятието ни и ние трябва да си кажем думата.

Бях на тридесет и една година, като излязохме от село. Мъжът ми стана шофьор в РТС – гара Бяла, а аз постъпих в Каучуковия цех в бригадата за производство на плондери с бригадирка Росица Георгиева Желева. По-късно като заработихме на смени ме направи бригадирка. После дълги години работих в производството на галоши (ходило Варна). Като започна производството на самозалепваща се изолационна лента ме изпратиха един месец на курс в СХК "П. Караминчев" – Русе и преминах на работа в това производство. Сега съм бригадирка в цех № 3, където се произвежда СИЛ и различни видове лепила. Гордея се с бригадата си, която беше национален първенец в предконгресното съревнование за XIII партиен конгрес. Отличник съм на Министерството на химическата промишленост и други по-малки отличия съм получавала...

Отначало в цеха работехме малко хора. Трудности имаше много, но бяхме заедно и в останали хубави спомени... Много ходехме на бригади. След смяна оставахме да работим в строителството. По 50 трудни дни сме давали в строителството на пътищата. Понякога пък нахвърляме тухли на майсторите и си отиваме.

Заводът измистна пред очите ми. Директорът ни говореше, че ще стане голям завод, но ние не можехме дори да си представим това, което стана.

Двадесет и четири години съм в завода с четири дни болнични. И да ме боли глава или гърло, гълтам хапчетата и все съм в цеха. Не ми е за надницата, а за работата, да не изостава.

Сега се подготвяме да влезем в новия цех. Там няма да вдигаме казани, няма да изпразваме цистерни. Всичко ще бъде механизирано. Дано да бъда щастлива да вляза в новия цех.

Тази година ще се пенсионирам, но ще продължа да работя, докато имам сили. Не мога да си представя как ще напусна завода. Тук всичко ми е мило, защото с наш, работнически труд е постигнато.

Бригада при изграждането на завода

ГЕОРГИ АНГЕЛОВ

НЕ ШЕ ЗАБРАВЯ

НИКОГА

През 1964 год. завърших Техникум по индустриална химия в гр. Русе – специалност Органична химия.

На 12 юли 1964 год. започнах работа в каучуковия цех гр. Бяла към завод "П. Караминчев" – Русе.

Работих два месеца като работник на потопателни изделия – технически ръкавици. Месец септември бях командирован в гр. Русе да работя като резач на рингове за калачки на буркани и едновременно да усвоявам това производство, което в най-кратък срок трябваше да бъде прехвърлено и организирано на гара Бяла.

Ноември същата година бях преназначен като н-к смяна.

От 1.07.1969 г. бившият Каучуков цех се обособи като самостоятелно предприятие – ДИП – "Латекс". От тази дата бях преназначен като н-к цех на потопателни изделия и лепила. От тогава до сега работя като н-к цех.

Има много моменти в моята трудова дейност, които не ще забравя никога, но най-трайни са спомените, свързани с пускането на нови производства. Тогава се вълнувахме, чакахме да видим резултата от своя труд...

Не мога да забравя усвояването на производство на каучукови рингове за буркани за консервната промишленост и уплътнители за консервни кутии. Това производство беше много отговорно и важно за народното стопанство. Ако не подавахме редовно качествена продукция, спираха консервните фабрики.

Трайни спомени са оставили в съзнанието ми: пускане и усвояване технология за производство на биберони за хранене и завъртки; произведената първа пеногума през 1971г.; пускането

на първото книговезно платно по нова технология през 1975 г.; усвояване и започване производство на самозалепваща се изолационна лента; откриване на цеха за производство на формована и лис-това пеногума с ново оборудване и нова технология на 27.03.81г.; изработването на нова кашир-машина за промазване и каширане на текстили за обувната промишленост - 1985 г.

Нови производства, нови технологии, нови и отговорни задачи... И така неусетно се изминаха 24 години.

През всичкото това време освен задачите, свързани с производството, непрекъснато съм се интересувал от новостите в каучуковата промишленост.

Автор съм на няколко рационализации и съавтор на четири изобретения.

По-големи рационализации са:

1. Каширане на книговезни платна с хартия.
2. Замяна на коагулант СНА за потопателни изделия внос II-ро направление с местен калциев нитрат.
3. Разработване на технология за термопластично лепило ТП-39 с българска смола пиролен, заменяща три вида модифициращи смоли второ направление.
4. Влагане на минерален пълнител в латексна смес за пенопромазка на текстили.

Тези рационализации са с над един милион лева фактически ефект.

Очевидец и активен участник съм в цялото развитие на завод "Латекс".

Носител съм на ордена "Трудова слава" - III степен.

БОРИС ИВАНОВ

25 ГОДИНИ

НЕПРЕКЪСНАТО

И ДИНАМИЧНО

РАЗВИТИЕ

Започнах работа на 12.01.1966 год. като работник на латексови ръкавици. Всички производствени помещения бяха в стари сгради и навеси на тогавашния Промкомбинат. Все още работеха някои участъци от текстилната фабрика.

През прелетта започна строителството на първата съвременна сграда - химикалната. То бе радост, гордост, ентузиазъм. Преди и след смяна работехме на строежа, за да ускорим завършването му. През 1967 год. веднага след завършване строежа на сградата заработи подготвителното и валово отделения. На първия етаж от полските специалисти Маркел Феликс и Херберт Новак бяха монтирани първите смесителни валове.

Започна строителството на нова производствена сграда на два етажа. Заедно с това се валираха и асфалтираха вътрешните пътища. Отново активно участваха работници и служители. Всеки имаше определен участък. Надпреварваха се кой по-напред ще предаде извършената работа.

Дойде и 5.IX.1969 год. Тържествено бе открит производствения корпус на завод "Латекс". Тогава ние, млади 25-27 годишни, смятахме: "Това е завода, край, построихме го!". Мина година-две на завода започна да му става тясно. Не стига площ, мощности, хора. Непрекъснато нарастваха нуждите на страната от потопателни и технически каучукови изделия, които ние произвеждахме. Заговори се за износ на нашата продукция. Ясно бе, че трябва да се направи нещо. Ръководството на завода започна подготовка за разширението му. Подготвяха се справки, сметки, изчисления, предвидения. През 1973 год. ТИД е завършен и приет. През 1975 год.

започва реконструкция, разширение и модернизация на завод "Латекс".

През това време колективът укрепваше, нови производства се усвояваха, разширяваше се производствената площ, увеличаваха се мощностите. Отпаднаха такива основни производства като: уплътнители за консервната промишленост, плондери, гумитекс, галоши, резина - етали в развитието на завода.

И днес на 25 годишния юбилей на завода, младите работници виждат един огромен завод, разпрострял се на площ над 300 дка със сгради и машини за над 50 милиона лева, с продукция над 64 милиона лева и колектив над 1200 души.

25-те години на завод "Латекс" са едно непрекъснато и динамично развитие и усъвършенствуване.

Първите нови производствени сгради на
завод "Латекс"

ИЛИ ЗАХАРИЕВ

ГОРДЕЯ СЕ С МОЯ

ЗАВОД

Започвам своя разказ с нескромната гордост, че и аз съм една частица от този колектив на завода, който го е изграждал и който се е изграждал като колектив, заедно с него в продължение на повече от 20 години.

Аз съм търговец – казано на професионален език. Ще питате какво значение има търговията в едно производствено предприятие като нашето? Отговорът е ясен. Всичко каквото се произведе, трябва да намери своя пазар.

Пазари има всякакви, но по важно е да стремиш към "големия" пазар. Нашата основна цел през всичкото това време е била да го търсим този "голям" пазар и да го покоряваме.

Работя в завода от 1.06.1964 г. Тогава всичко беше много различно. Ние бяхме един малък цех, далеч от големия завод. Току-що проходил – една година, никому неизвестен, със стари помещения и оборудване, с не много добри условия на работа, той започна да набира скорост и постепенно да усъвършенствува своето име.

Първата продукция, която ни представи на международния пазар бяха биберони за хранене за Румъния.

Постепенно с разрастване на производството, растеше и нашето самочувствие. Доказателство за оправданото доверие в нас беше предоставянето на самостоятелност на малкият каучуков цех. През 1969 год. ние станаме завод "Латекс".

Растяха един след друг новите корпуси, растеше и отговорността на новия отдел "Пласмент", който аз оглавявах. Целта на този отдел беше: реализация на продукцията, излизане на външния пазар, интеграция със сродни производства.

От високото качество на продукцията и от умения търговски нях най-много зависи утвърждаването на търговската марка. Продукцията на завода стана търсена и ценена. Постепенно външно-търговските ни връзки се разшириха. През 1970 год. започнахме да изнасяме лепило за подови плочи за Съветския съюз. А в развитието, строителството и производството на завода не е имало минута застой. Усвояват се нови производства, които се нуждаят от нови потребители. От 1976 год. партньори ни стават ГДР, Куба, Корея, Албания, Чехословакия, За дълбокават се връзките със Съветския съюз. Транспортната лента, която изнасяме за тези страни е с високи експлоатационни качества. Приятно ми е да заявя, че 1/3 от произведената продукция е за износ.

Започнах с думите, че се гордея с моя завод, ще завърша с тях. Заводът е мой, така както е на всеки от нас, който е бил на строителното скеле, при бетонобъркачката или с мистирия и чук в ръка. Затова ни е скъп, защото освен преките си задължения ние и с доброволния си труд сме допринесли и допринасяме за неговото изграждане и утвърждаване.

ДИП "ЛАТЕКС"

ТРИЗОН АНДРЕЕВ

ИЗДЪРЖАХА НА

ТЕЖКИТЕ ИЗПИТАНИЯ

Постъпих на работа в завода като механик на 14.VII. 1969 год. Малко преди това, бившият Каучуков цех се беше обособил като самостоятелно предприятие в системата на химическата промишленост и мечтата на беленските химици да работят в самостоятелен завод се беше сбъднала.

В чест на 25-годишнината от Социалистическата революция в България, три месеца предсрочно беше пуснат в експлоатация първият производствен корпус на завода, с цехове за производство на каучукови и латексови потопателни изделия.

Много трудности стояха пред нас механици, шлосери, специалисти по поддръжката, относно изработването на нестандартното оборудване, доставката и монтажа на машините.

Всички машини и съоръжения за латексови потопателни изделия бяха изработени в завода. Опитът в това производство беше много малък. Много заводи в страната посетихме, за да доставим възли и детайли, необходими за съоръженията. Трябва с гордост да заявим, че за времето машините работеха безупречно. Дори и сега някои от тези машини работят.

Монтажът на всички машини се извършваше със собствени сили. През 1969 год. отдел "Механичен" наброяваше 18 работници, включващи: техническа работилница, инструментална екипировка, външни комуникации и поддръжка на цеховете. 20 години по-късно в поддръжката на завода работят вече над 200 работника и специалисти.

През 1984 год. беше пуснат в експлоатация нов обединен ремонтен корпус, отговарящ на всички съвременни изисквания.

Много работници и специалисти, които започнаха работа преди 20 години и издържаха на тежките изпитания, сега са много добри специалисти.

Съдбата ми е тясно свързана със завода. Тук работя вече 19 години. Тук се реализирах като личност и специалист в професията си.

ТОДОРКА ИОРДАНОВА

ТОВА, КОЕТО СЕ СЪЗДАВА С

ТРУД СЕ МИЛЕЕ

Понякога професията се избира от ученическата скамейка. Така се случи и с мен. Мечтаех да стана лаборантка.

Още в гимназията обикнах химията и след завършване на средно образование учих две години в Техникум по индустриална химия "Проф. Д. Баларев" в гр. Русе.

Бях разпределена за Русе, но от колеги научих, че в Бяла е открит Каучуков цех и пожелах да работя в него. На 9.VII.1964 г. дойдох в цеха да си поднеса документите за лаборантка. По това време тук нямаше никаква лаборатория. Показаха ми една малка неутрална работилничка на Текстилният цех, която ще се приспособява за лаборатория. Веднага заминах за завод "Петър Караминчев" в гр. Русе за усвояване на анализите и доставка на най-необходимите прибори и реактиви. Така изминаха три месеца в пътувания до Русе и Бяла. Вземах проби от латекс и рингове за буркани и ги носех за изследване в Русе.

През тия три месеца лабораторията беше оборудвана с една ръчна преса за вулканизация на смесите, шанц преса за пластичност на смесите, аналитична везна, една сушилня и един котлон, на който изварявахме ринговете за буркани, като ги изследвахме за горчивина.

Едновременно с работата в лабораторията трябваше да участвувам активно в бригадите, които се организираха от ръководството на цеха. Бригадите бяха за всички - нямаше началници, няма болни, няма бременни. Трудностите и големите усилия, които полагаме в прокарването на вътрешно-цеховите пътища са оставили незаличими следи в съзнанието ми. Къде, работниците и служителите, освен другите строителни работи, чукахме камъните (бяха ни зачислили чукача). По два кубически метра трябваше да изчука всеки.

До 1973 год. работих като лаборантка. След това преминах на работа в планов отдел на длъжността "Разходни норми". Това се налагаше, понеже децата ми бяха малки и не можех да работя на смени, но и в плановия отдел работата ми, както и в лабораторията е свързана с материали.

Това, което се създава с труд и любов се милее и брани. Така е и с работниците на завод "Латекс". Б паметта ми е останал спомена за едно наводнение, когато водите на река Янтра излязоха от коритото си и имаше реална опасност да залее новопостроените складове на материално-техническо снабдяване. Тогава всички работници и служители излязоха съвсем добросъвестно да охранят плодовете на своя труд от водната стихия... Пълнеха се чували и се слагаха на дигата. Никой не си отиде, докато не съобщиха, че нивото на водата спада. Всички тръпнеха при мисълта, че водната стихия може да помете за миг, това, което сме градили с месеци.

Спомените са много ... не могат да се опишат. Но мога с гордост да кажа, че този завод е и мой. Бях само на 20 години, когато заработих.

Тук създадох семейство, тук отгледах деца, тук създадох дом.

Ето защо всичко в завода ми е мило и скъпо.

Не мога да си представя, че мога да напусна завода, да оставя това, което с много труд и бригади сме изградили.

В лабораторията

ПЕТКА ИГНАТОВА

ВИНАГИ СЪМ СЕ СТРЕМЯЛА

ДА ДАВАМ КАЧЕСТВЕНА

ПРОДУКЦИЯ

През 1963 год. завърших средно образование в ЕСПУ "П.Волон" - гр. Бяла. През лятото работих в консервна фабрика. По това време в града набираха работници за шивашкото предприятие и за Каучуковия цех на гара Бяла. По съвет на брат ми подадох молба за Каучуковия цех, тъй като в шивашкото предприятие постъпваха незавършили средно образование. На 2.IV.1964 год. бе първият ми работен ден. Тогава постъпвах на работа и други млади момичета.

Правихме почистване на двора. Имаше малко паркче с върбички, борчета, а в средата едно запустяло шадраванче. Разпределиха ни на смени за производство на плувни шапки и плондери. Попаднах в бригадата на Цветана Златева, като конфекционер на плувни шапки. Работехме на три смени. Всичко се работеше на ръка. Автоклавист беше Йордан Цветков.

Колективът ни беше малък и се водеше задружен живот. На бригади строяхме, т.е. преустройвахме освободените сгради от текстилна за производство на технически ръкавици, на домакински ръкавици, до него опаковка. Малко по малко се усвояваха изделия от завод "П. Караминчев".

На манифестациите на 9.IX. и 1.V. се представяхме с живи картини. Вземахме дунапрен от Русе и си правехме цветя и шарени рокли. Понякога на манифестации на камиона слагяхме рамките с шапките и с гордост показвахме производството си.

Имахме една певческа група, ръководена от др. Д. Ангелов. Имаше и танцов състав. През 1967 год. няколко жени се обучавахме в Русе и започнахме на шпринг - производство на дублирани текстили. Винаги съм се стремяла да давам качествена продукция. Наг-

раждавана съм като ударник. През 1967 г. бях наградена с "Паспорт на трудовата слава".

През 1965 г.г. партийен секретар на цеха беше Пенка Йенова. През м. октомври няколко комсомолци ни приеха за кандидат-членове на БКП.

Много трудодни дадохме при строителството на новата химикална и производствената сграда. Всички се радвахме, че ще се работи в нови помещения при по-добри условия. Подготвахме се за самостоятелно предприятие. Работих като ОТКК, като лаборантка.

През 1978 год. заболях от "ревматоиден артрит". Не трябваше много да се движа. Записах задочно да уча две години в Икономическия техникум в гр. Русе. Бях преразначена като счетоводител. Като такава работя и сега.

Изминаха 24 трудови години от моя живот в завода.

Танцовият състав на Каучуковия цех

ИОРДАНКА ВАСИЛЕВА

НИЕ МУ ПОВЯРВАХМЕ!

В Каучуковия цех на гара Бяла постъпих на работа през 1964 год, когато есента се скъсваха по два чифта обувки, а през зимата се ходеше само с ботуши, защото калта беше голяма.

Тук дойдох от парфюмерийния магазин на "Наркооп" - Бяла, където работех като магазинер. Не бях сама, а група магазинери, между които Пенка Ненова, Анка Костова, Мара Бозаджиева, Фердинанд Колев, Здравка Колева и други.

В Каучуковия цех ни привлече Никодим Трифонов, бившият началник "Търговия" в "Наркооп" - гр. Бяла. Говореше ни с ентузиазъм, че се влага началото на едно предприятие с голяма перспектива и ние му повярвахме...

Започнах работа като опаковчик на медицински ръкавици. По това време машините в цеха се поддържаха от специалисти, които идеха периодически от завод "П.Караминчев". Дори и инструментите се вземаха от инструменталната на този завод. Някои дребни работи извършвахме ние, работниците. Бяха ни дали грес и ни бяха ~~изручили~~ да почистваме и смазваме компресора, на който изпробвахме ръкавиците.

Много спомени са останали в съзнанието ми от първите години на цеха. Един от тях е конкурса за изчислител по труда. Производството на разнообразни изделия, увеличеният брой на работниците и обем на промишлената продукция наложиха да има изчислител по труда. За да се намери подходящ човек за тази работа, началникът на цеха Н. Трифонов, партийният секретар Пенка Ненова, проф. председателят Георги Николов и комсомолският секретар Христо Ненов

решиха да организират конкурс. По това време в производството на цеха работеха много девойки със средно образование. Началникът на цеха ни събра, даде ни да решим няколко задачи, свързани с производството на цеха и с изчисляване на разходна норма. Работничката Анка Хайденова стана изчислител по труда.

През 1965 год. в цеха се обособи рязачно отделение и започна производството на рингове за буркани. Нашият цех трябваше да задоволи нуждите на цялата консервна промишленост с това изделие. Спомням си понякога в цеха чакаха цяла върволица камиони на консервните фабрики. Ние изоставяхме работата си в канцеларията и всички се включвахме в опаковката на ринговете. Беше ни приятно да се включваме в помощ на производството.

През 1965 год. ме изпратиха в завод "П. Караминчев" - Русе на обучение за хронометражист и до 1969 год. работих на тази длъжност. През 1969 г. като се обособихме в самостоятелно предприятие станах счетоводител. Учих заочно в икономическия техникум в гр. Русе. Сега работя като заместник главен счетоводител.

В редовете на БКП съм приета през м. XII.1972 г.

Награждавана съм много пъти, но най-голямата награда, която съм получила това е златната значка "Отличник на министерството на химическата промишленост".

Бригада при изграждането на завода

АНКА ДИМИТРОВА

ВРЕМЕТО ТЕЧЕШЕ БЪРЗО

Моята трудова биография започна в завод "Латекс". Постъпих на работа в Каучуковия цех на 02.04.1964 год. и заработих в бригадата за производство на плондери.

Помещенията бяха тесни и неудобни, производството ръчно. В едно и също помещение се работеха плондерите и плувните шапки. Понякога за да избегне запрашеността и теснотията, бригадата излизаше да работи в двора, под върбите. Тогава нямаше машини, които да ни задържат в производствените помещения.

Бригадата водеше много задружен живот. Бяхме весели и много пеехме. Може би защото сме били млади...

През 1969 год. когато Каучуковия цех се обособи като самостоятелен завод, ми предложиха да премина на работа в ново-създадения отдел "Пласмент". Станах фактуристка, а след няколко години - икономист в отдела. И сега продължавам да работя като такава.

Химическото предприятие израстваше пред очите ми. Издигаха се един след друг корпусите му. Усвояваха се нови производства, някои стари отпадаха, увеличаваха се работниците. Нашата продукция стана търсена и намери прием и на международния пазар.

Работя в завода близо четвърт век. Времето течеше бързо, защото винаги беше запълнено и осмислено. Освен задълженията по договарянето и реализацията на продукцията, давах бригадирския си труд за по-бързото модернизиране и израстване на завода.

Гордея се с моето предприятие, което стана модерен завод.

ПЪРВИТЕ РАБОТНИЦИ НА КАУЧУКОВИЯ ЦЕХ

в БЯЛА

НИКОДИМ ТРИФОНОВ	-	началник цех
ТОДОР ЧИМЕДЖИЕВ	-	каландрист
НИКОЛА ГАДЖЕВ	-	валцър
ИВАН ЧАКЪРОВ	-	пресър
ЯНКО ТЕНТЕНЕВ	-	автоклавирист
АНГЕЛ БОЖКОВ	-	строител
ЙОРДАН ЦВЯТКОВ	-	строител
ИВАН ХРИСТОВ	-	строител

ОБЕМ НА ПРОДУКЦИЯТА В ХИЛ.ЛВ. ОТ 1963 Г.

1963 г.	-	83
1964 г.	-	509
1965 г.	-	1 152
1966 г.	-	1 375
1967 г.	-	1 534
1968 г.	-	3 010
1969 г.	-	2 921

БРОЙ НА РАБОТНИЦИТЕ ПРЕЗ ПЕРИОДА 1963-69 год.

1963 г.	-	19 броя
1965 г.	-	130 "
1966 г.	-	167 "
1968 г.	-	193 "
1969 г.	-	233 "

ОБЕМ НА ПРОДУКЦИЯТА В ХИЛ.ЛВ ОТ 1975 год.

1975 г. - 12 260	1982 г. - 36 870
1976 г. - 11 353	1983 г. - 40 532
1977 г. - 14 043	1984 г. - 43 135 (изп)
1978 г. - 18 421	1985 г. - 50 654
1979 г. - 24 378	1986 г. - 56 996
1980 г. - 28 003	1987 г. - 60 005
1981 г. - 31 300	1988 г. - 64 200 (план)

БРОЙ НА РАБОТНИЦИТЕ ПРЕЗ ПЕРИОДА

1975 - 1988 год.

1975 г. - 565 броя	1983 г. - 992 броя
1976 г. - 640 броя	1984 г. - 1009 броя
1979 г. - 783 броя	1985 г. - 1050 броя
1980 г. - 871 броя	1986 г. - 1086 броя
1981 г. - 980 броя	1987 г. - 1110 броя
1982 г. - 986 броя	1988 г. - 1185 броя

I. ПАРТИЙНИ СЕКРЕТАРИ

1. Пенка Ненова - 1963 - 1964 г.
2. Христо Ненов - 1964 - 1971 г.
3. Тодор Ненов - 1971 - 1972 г.
4. Пенка Манчева - 1972 - 1979 г.
5. Марийка Христова - 1979 - 1980 г.
6. Велико Станчев - 1980 - 1983 г.
7. Борис Ламбев - 1983 г.

II. ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ПРОФКОМИТЕТА:

1. Христо Ненов - 1963 - 1964 г.
2. Георги Николов - 1964 - 1969 г.
3. Петка Бонева - 1969 - 1971 г.
4. Димитър Ангелов - 1971 - 1979 г.
5. Георги Кръстев - 1979 г.

III. СЕКРЕТАРИ НА ДКМС /КОМСОМОЛСКИ СЕКРЕТАРИ/

1. Величка Анг.Димитрова- 1963 - 1968 г.
2. Борис Иванов - 1968 - 1970 г.
3. Митка Н. Димитрова - 1970 - 1973 г.
4. Симеон Якимов - 1973 - 1978 г.
5. Слави Илиев - 1978 - 1980 г.
6. Донка Николова - 1980 - 1982 г.
7. Любка Георгиева - 1982 - 1984 г.
8. Димитър Здравков - 1984 - 1986 г.
9. Албена Кирова - 1986 г.

ДИРЕКТОР

1. инж. Никодим Трифонов Трифонов

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРИ ПО ПРОИЗВОДСТВЕНО-ТЕХНИЧЕСКИ ВЪПРОСИ

1. инж. Йорданка Деевска
2. инж. Йордан Кръстев
3. инж. Георги Несторов
4. инж. Станимир Андреев

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРИ ПО ПРОИЗВОДСТВЕНИ ВЪПРОСИ

1. инж. Александър Иванов
2. инж. Петка Илиева Дончева

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРИ ПО ТЕХНИЧЕСКИ ВЪПРОСИ

1. инж. Атанас Памуков
2. инж. Стефан Денев

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОРИ ПО ИКОНОМИЧЕСКИ ВЪПРОСИ

1. Пенка Манчева
2. Величка Ганчева
3. Велико Станчев
4. Санка Иванова

ЗАМЕСТИНИК ДИРЕКТОР ПО ИНВЕСТИЦИОННА ДЕЙНОСТ

1. инж. Ангел Алексиев

ГЛАВНИ СЧЕТОВОДИТЕЛИ

1. Тодор Ненов
2. Пенка Манчева
3. Кина Борисова
4. Илия Ирманов
5. Санка Иванова
6. Емил Масларски

НАЧАЛНИЦИ НА ОТДЕЛИ

Административен отдел

1. Керанка Станчева Дамянова

Планово-икономически отдел

1. Йорданка Вълва
2. Пенка Манчева
3. Санка Иванова
4. Марийка Христова

ОТДЕЛ "Т Р З"

1. Стефан Цветанов
2. Димитър Ангелов
3. Мария Ганева

ОТДЕЛ "ПЛАСМЕНТ"

1. Илия Захариев

ОТДЕЛ "М Т С"

1. Илия Захариев
2. Трифон Първанов

ОТДЕЛ "МЕХАНИЧЕН"

1. Трифон Андреев
2. инж. Петко Костадинов

ОТДЕЛ "ЕНЕРГИЕН"

1. Емил Михайлов
2. инж. Йордан Чаталов
3. инж. Стефан Денев
4. Димитър Данаилов

ОТДЕЛ "КОНСТРУКТИВЕН"

1. инж. Георги Несторов
2. инж. Румяна Кабаева
3. инж. Ангел Петров

ПРОИЗВОДСТВЕН ОТДЕЛ

1. Тодор Чешмеджиев

ОТДЕЛ "ТЕХНОЛОГИЧЕН"

1. инж. Невена Горанчева
2. инж. Белчо Киров
3. инж. Александър Иванов
4. инж. Сашка Цветанска

О Т К К

1. Атанас Цветков Атанасов
2. Иван Маринов Колев

ОТДЕЛ "СПЕЦИАЛЕН"

1. Тодор Синабов
2. Петър Павлов
3. Атанас Топалтонов
4. Трифон Първанов
5. Симеон Якимов

ОТДЕЛ "АВТОТРАНСПОРТ"

1. Атанас Топалтонов
2. Велико Симеонов
3. Стоян Пашанков
4. Атанас Топалтонов

ОТДЕЛ "А С У"

1. Лиляна Билева

ОТДЕЛ "КИП и А"

1. инж. Стоян Рачев
2. инж. Янка Михайлова

ОТДЕЛ "КАПИТАЛНО СТРОИТЕЛСТВО"

1. инж. Ангел Алексиев
2. Цветанка Стефанова
3. Стайко Дачев
4. инж. Любомир Михнев

Д И О К С

1. инж. Здравко Кабаев
2. инж. Ангел Алексиев
3. инж. Любомир Михнев

НАЧАЛНИЦИ НА ЦЕХОВЕ

ЦЕХ 101

1. Георги НИКОЛОВ
2. Борис Иванов
3. инж. Христо Дончев
4. Борис Иванов

ЦЕХ 102

1. Георги Ангелов

ЦЕХ 103

1. Паруш Парушев
2. Йордан Петков

ЦЕХ 104

1. Паруш Парушев
2. Стоян Минков
3. Николинка Чакърова

ЦЕХ 105

1. инж. Светлозар Черкезов

ЦЕХ 106

1. инж. Димитър Кърчев
2. инж. Петка Дончева
3. инж. Светлозар Черкезов
4. инж. Нейка Черкезова

ЦЕХ 107

1. Николай Пашанков

ЦЕХ "ШИРОПОТРЕБ"

1. Петра Трифонова
2. Радка Петрова

Посещение на завод "Латекс" - Бяла от министър
Георги Панков, във връзка с изграждането на но-
вите производствени мощности

Посещение на завод "Латекс" - бяла от др. Станко
Тодоров, във връзка с изграждане на новите про-
изводствени мощности

Митинг при започване МРР на завод "Латекс"

24.10.1975 година

Ген.директор на ДСО"Пласт-маси и каучук" инж. Г. Тотев прави копка при започване МРР на завода - 24.10.1975 г.

Съветската специалистка О. Медведиева произнася
приветствие на митинга при започване МРР на
завода - 24.10.1975 год.

Секретарят на ГК на БКП -
Бяла др. Кр. Туркеджиев
прави копка при започване
МРР на завода - 24.10.1975 г.

Пускане на производствени мощности

Бригада за изграждането на завода

Танцовият състав на завод "Латекс"

Почивна станция на завод "Латекс" в Обзор

Награждаване на първенци

Награждаване на първенци

Манифестират трудещите се на завод "Латекс"

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ - инж. Никодим Трифонов	1
ПОВОД ЗА РАВНОСМЕТКА - инж. Борис Ламбев	7
СЪС СТАБИЛНИ ИКОНОМИЧЕСКИ ТЕМПОВЕ - Санка Иванова	8
СОЦИАЛНО РАЗВИТИЕ НА ТРУДОВИЯ КОЛЕКТИВ - Георги Кръстев	11
НА ПОЧТИ ГОЛА ПОЛЯНА - Тодор Чепмеджиев	14
ПОГЛЕД НАЗАД - Керанка Станчева	17
БЯХ ТАМ, КЪДЕТО ИМАШЕ НУЖДА - Йордан Т. Цветков	19
НЕ СЪМ ДОШЪЛ НАГОТОВО - Ангел Божков	21
ЕЖЕДНЕВИЕ - Йорданка Миронова	23
НЕ МИ Е ЗА НАДНИЦАТА - Невяна Радева	25
НЕ ЩЕ ЗАБРАВЯ НИКОГА - Георги Ангелов	27
25 ГОДИНИ НЕПРЕКЪСНАТО И ДИНАМИЧНО РАЗВИТИЕ - Борис Иванов	29
ГОРДЕЯ СЕ С МОЯ ЗАВОД - Илия Захариев	31
ИЗДЪРЖАХА НА ТЕЖКИТЕ ИЗПИТАНИЯ - Трифон Андреев	33
ТОВА, КОЕТО СЕ СЪЗДАВА С ТРУД СЕ МИЛЕЕ - Тодорка Йорданова	35
ВИНАГИ СЪМ СЕ СТРЕМЯЛА ДА ДАВАМ КАЧЕСТВЕНА ПРОДУКЦИЯ - Петка Игнатова	37
НИЕ МУ ПОВЯРВАХМЕ - Йорданка Василева	39
ВРЕМЕТО ТЕЧЕШЕ БЪРЗО - Янка Димитрова	41
ПРИЛОЖЕНИЕ № 1	42
ПРИЛОЖЕНИЕ № 2	44
ПРИЛОЖЕНИЕ № 3	45

1

